

[Alfred Jensen.]

følger med den. Det vil også efter min opfattelse have sin betydning at undersøge, om der er skabt mere tryghed her i Danmark, i Vesteuropa, i verden, takket være denne pagt og den oprustning, der er gennemført, og som man jo planlægger at øge yderligere. Jeg tror, man har ret til at fastslå, at der ikke engang findes en falsk tryghed, at der er mere usikkerhed og mere utryghed for fremtiden, end der var i 1949, før Atlantpagten blev oprettet. Ja, jeg tror, jeg har lov til at fastslå, at der er en usikkerhed og en utryghed for dagen i morgen, som vi ikke tidligere har kendt, og det skyldes udelukkende Atlantpagten og den oprustningspolitik, som er gennemført i forbindelse med den. Derfor er det noget dristigt at komme og påstå, at det, vi her behandler, skal tjene til at sikre freden, sikre landenes selvstændighed, sikre trygheden. Tværtimod, enhver kan se, at det er gået i den modsatte retning.

Da pagten blev oprettet, fortalte man os, på trods af hvad der stod i dens artikler, at den ikke ville pålægge os andre byrder end dem, vi selv ønskede at påtage os, og der blev sagt, at det såkaldte forsvarsberedskab, der skal bygges op, absolut ville blive billigere, end hvis vi skulle have et isoleret forsvar, selvom det blev kombineret med et nordisk forsvar, og man sagde så smukt, at her var der jo bare tale om, at man optrådte solidarisk. Man samlede sine kræfter på den måde, at hvis en af de pågældende stater blev angrebet, måtte angriberen være klar over, at alle andre deltagere i pagten stod parat til at hjælpe den angrebne part. Man måtte under disse omstændigheder få den opfattelse, at det her drejede sig om en billiggørelse af vort forsvar, at det absolut ikke skulle dreje sig om øgede militærudgifter som dem, vi har set, og som vi er ved at behandle i dag.

Men hvis man nu sammenligner det, der blev sagt i 1949, med det, der siges i dag, konstaterer man en kendelig forskel. Nu tales der ikke længere så stærkt om solidaritetsforpligtelsen, om en for alle og alle for en, nej, nu tales der om de forpligtelser, vi har påtaget os, nu tales der om de byrder, de moralske forpligtelser, vi har i henhold til vor tilslutning til Atlantpagten, og der er faktisk ingen grænser for, hvor meget der skal præsteres, for at vi kan være bekendt at være indenfor Atlantpagten og være bekendt at modtage den hjælp, som man angiver vi skal kunne vente fra den side. Jeg ser således, at ministeren i sin

forelæggelsestale giver udtryk for, at der skal gøres en kollektiv og national indsats af medlemsnationerne indenfor Atlantpagtens forbund. At det ikke er en løst henkastet tanke, fremgår af senere udtalelser i forsvarsministerens forelæggelsestale. Han siger — jeg beder om tilladelse til et lille citat — på sp. 3936:

„Sker dette ikke“

— at man får en sådan kollektiv og national indsats —

„i et eller flere områder, vil der fremdeles bestå en fristelse for en angriber til ved et hurtigt kup eller eventuelt ved politisk undermineringsarbejde at bemægtige sig et sådant område i tillid til, at de øvrige Atlantmagter bøjer sig for den fuldbyrdede kendsgerning og ikke lader pagten blive effektiv. Det er derfor en solidaritetspligt for alle selv at bidrage til, at sådanne svage led i kæden . . . ikke opstår.“

Når jeg læser disse linier — og da jeg hørte dem —, kan jeg ikke få andet ud af det, end at ministeren her siger, at vi skal anstrenge os og yde mindst lige så meget som de andre; det er ikke angivet i hvilket forhold, men der er vel ingen tvivl om, at vi skal yde så meget, som man overhovedet kan presse ud af landet, og her har vi jo afskrækkende eksempler at se på. De Forenede Stater ofrer i dette år 20 pct. af nationalindkomsten på krigsforberedelser hjemme og ude. Det er vel det mål, der skal stiles efter; for yder vi ikke en sådan indsats, har vi vel ikke bidraget til at styrke det svage led i kæden, og hvis vi ikke gør det, kan vi vel ikke regne med den bistand, man lovede os, da vi tiltrådte pagten. Det er uhyggelige perspektiver, og det stiller jo også de forslag, der er til behandling i dag, i en lidt anden belysning end den, man forsøger at fremstille dem i fra forskellige ordføreres side.

I denne forbindelse ønsker jeg gerne at få spørgsmålet om politisk undermineringsarbejde uddybet. Jeg ønsker at få det uddybet, fordi ministeren netop i sin forelæggelsestale har nævnt, at landene skulle have ret til selv at bestemme de forhold, hvorunder de vil leve, og derfor er det rart at få opklaret, om der ved undermineringsarbejde tænkes på de bestræbelser, der foretages af modstandere af Atlantpolitikken for at få Danmark til at føre en anden udenrigs- og militærpolitik. Er det det, der forstås ved politisk undermineringsarbejde? Jeg kan også supplere spørgsmålet op ved at spørge, om det er politisk underminings-